

Folketingets Transport-, Bygnings- og Boligudvalg

Slotsholmsgade 10
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
oim@oim.dk

Sagsnr.
2019 - 116

Doknr.
59912

Dato
23-01-2019

Folketingets Transport-, Bygnings- og Boligudvalg har d. 7. januar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 276 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikke-medlem af udvalget Preben Bang Henriksen (V).

Spørgsmål nr. 276:

Kan ministeren oplyse, hvem der i en kommune bindende kan forpligte kommunen overfor tredjemand i forbindelse med en aftale, hvor kommunen pålægger kommunens egen ejendom en bebyggelsesservitut? Der tænkes specifikt på, om kommunen kan forpligtes overfor tredjemand af en borgmester og en rådmænd, således at tredjemand kan støtte ret på en servitutaftale, der alene er indgået med disse personer på kommunens vegne. Ved samme lejlighed bedes i sagens natur oplyst, hvor i lovgivningen om kommunernes drift og styrelse, de pågældende regler findes.

Svar:

1. Økonomi- og Indenrigsministeriet er bekendt med, at spørgsmålet har baggrund i en konkret sag fra en kommune, hvorom der ifølge medieomtalen aktuelt verserer en retssag. På den baggrund finder jeg det rigtigst ikke at udtale mig om betydningen af kommunale regler for den konkrete beskrevne situation.

2. Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en borgmester og en rådmænd ved aftale kan *forpligte kommunen udadtil*, kan jeg generelt oplyse, at den kommunale styrelseslov, der henhører under mit ansvarsområde, i § 32 indeholder en bestemmelse om, hvem der skal underskrive visse dokumenter på vegne af kommunen.

Således fastsætter den kommunale styrelseslovs § 32, stk. 1, at dokumenter vedrørende kommunens køb og salg af fast ejendom, optagelse af lån og påtagelse af garanti-forpligtelser skal underskrives af kommunalbestyrelsens formand eller næstformand (næstformænd) og en person, der er bemyndiget dertil af kommunalbestyrelsen. Efter lovens § 32, stk. 2, kan de nævnte dokumenter i kommuner, der har magistratsstyre efter lovens § 64 eller delt administrativ ledelse efter lovens § 64 a, tillige underskrives af magistratsmedlemmer (rådmænd) eller udvalgsformænd (fagborgmestre/rådmænd) og en person, der er bemyndiget dertil af kommunalbestyrelsen.

Den person, der efter den kommunale styrelseslovs § 32 skal underskrive sammen med borgmesteren, viceborgmesteren (viceborgmestrene), en rådmænd eller en fagborgmester skal være enten en ansat i kommunen eller et medlem af kommunalbestyrelsen, der er personligt udpeget af kommunalbestyrelsen hertil. Det er ikke tilstrækkeligt, at beføjelsen er tildelt indehaveren af en bestemt stilling.

Den kommunale styrelseslovs § 32 omfatter underskrift af slutsedler vedrørende fast ejendom og skøder, herunder påtegninger på skøder, men derimod ikke dokumenter vedrørende ekspeditioner, som nok har sammenhæng med et konkret køb eller salg af fast ejendom, men ikke direkte regulerer vilkårene for overdragelsen, f.eks. erklæringer til brug ved en matrikulær forretning. Bestemmelsen omfatter ikke andre dispositioner over fast ejendom.

Den kommunale styrelseslovs § 32 er en særlig regel, der af hensyn til kommunens medkontrahenter og tinglysningen regulerer, hvem i kommunen der er legitimeret til at underskrive netop de dokumenter, som bestemmelsen omfatter.

Den kommunale styrelseslovs § 32 betyder bl.a., at hvis dokumenter omfattet af bestemmelsen er underskrevet, som bestemmelsen foreskriver, kan en aftalepart støtte ret på aftalen. Dette gælder dog ikke, hvis aftaleparten er i ond tro, dvs. vidste eller burde vide, at de underskrivende ikke havde konkret beføjelse til at indgå den aftale, der er underskrevet.

Når bortses fra den kommunale styrelseslovs § 32, er spørgsmål om, hvem der er legitimeret til at indgå aftaler på vegne af kommunen, ikke reguleret af lovgivningen om kommunernes styrelse, men af almindelige formueretlige regler. Disse regler henhører ikke under mit ansvarsområde og er heller ikke omfattet af det kommunale tilsyns kompetence, der alene omfatter lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Afgørelsen af konkrete spørgsmål herom henhører således under domstolene.

3. Hverken den kommunale styrelseslovs § 32 eller almindelige formueretlige regler regulerer, hvem der *i det indbyrdes forhold mellem de kommunalpolitiske organer i kommunen* har kompetence til at træffe beslutninger på kommunens vegne. Spørgsmål herom, herunder om en borgmester og en rådmands kompetence til på kommunens vegne at træffe beslutning om at indgå en aftale, er reguleret af de almindelige kommunale styrelsesregler, der henhører under mit ansvarsområde.

Om disse kan jeg generelt oplyse, at det som udgangspunkt er kommunalbestyrelsen og udvalgene, der efter den kommunale styrelseslovs § 2, stk. 1, og § 21, stk. 1, 1. pkt., har kompetencen til at træffe beslutninger i kommunen. Denne kompetence kan et flertal i kommunalbestyrelse eller udvalg – med mindre andet er fastsat eller forudsat i lovgivningen – delegere til forvaltningen.

Borgmesteren kan som udgangspunkt alene træffe indholdsmæssige beslutninger på kommunens vegne i sager, som ikke tåler opsættelse eller ikke giver anledning til tvivl, jf. den kommunale styrelseslovs § 31, stk. 1. Betingelsen om, at en sag ikke må give anledning til tvivl, er kun opfyldt, hvis borgmesteren anser sagen for utvivlsom og tillige skønner, at også alle de øvrige medlemmer vil anse sagen for utvivlsom. Formanden for et stående udvalg, herunder en udvalgsformand (rådmænd/fagborgmester) i en kommune med delt administrativ ledelse efter lovens § 64 a, har efter lovens § 22, stk. 2, en helt tilsvarende kompetence til på udvalgets vegne at træffe beslutning i sager, som ikke tåler opsættelse eller ikke giver anledning til tvivl. Endvidere kan kommunalbestyrelsen henholdsvis udvalget ved enstemmighed delegere beslutningskompetence til borgmesteren henholdsvis udvalgsformanden (rådmænd).

Med venlig hilsen

Simon Emil Ammitzbøll-Bille